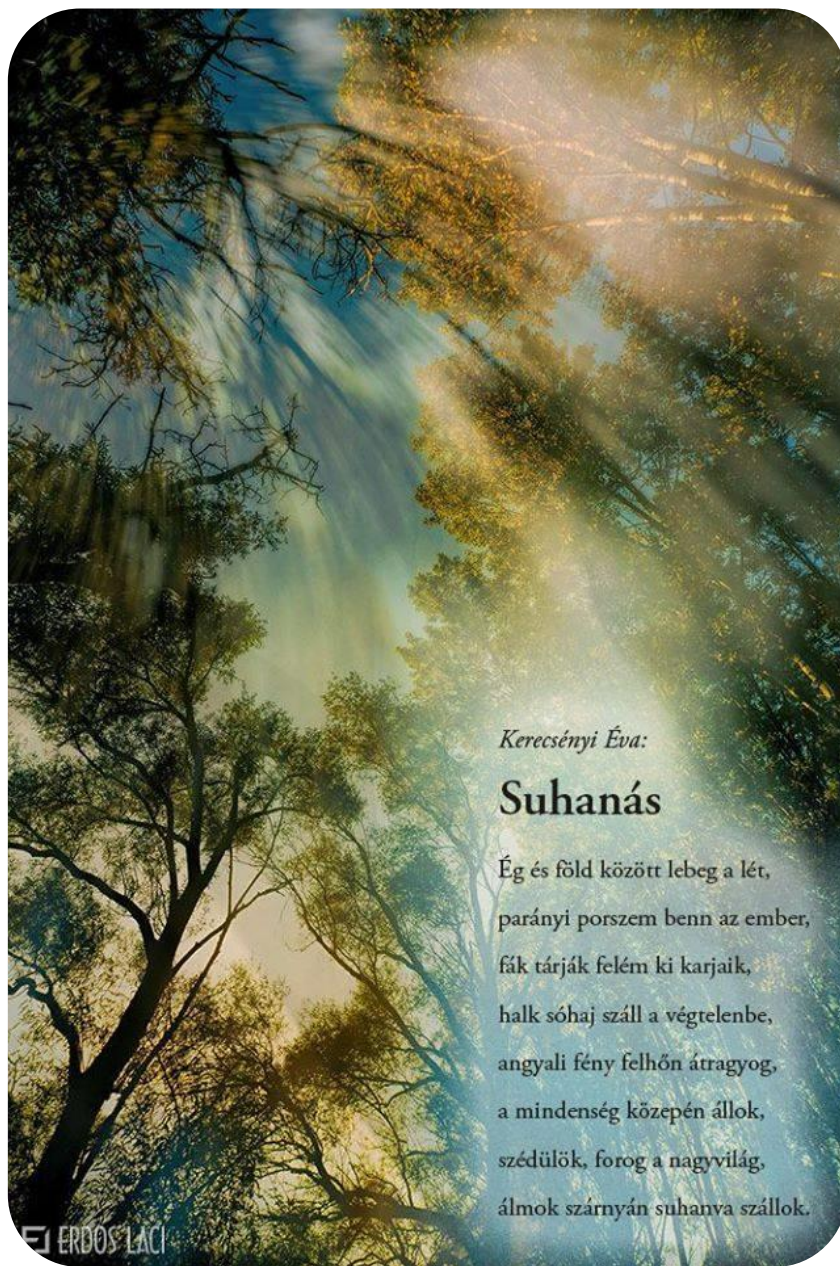

Álom

SUHANÁS

Kerecsényi Éva:

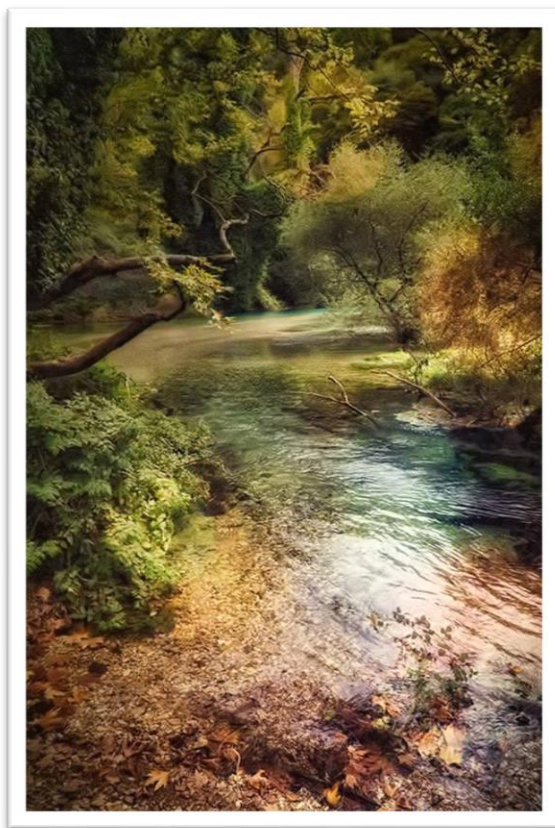
Suhanás

Ég és föld között lebeg a lét,
parányi porszem benn az ember,
fák tárják felém ki karjaik,
halk sóhaj száll a végtelenbe,
angyali fény felhőn átragyog,
a mindenség közepén állok,
szédülök, forog a nagyvilág,
álmok szárnyán suhanva szállok.

ERDŐS LÁCI

ERDŐS LÁCI

αημορ κερκνλν κνρκνλν κερκνλν
κερκνλν κνρκνλν κερκνλν κερκνλν
κερκνλν κνρκνλν κερκνλν κερκνλν
κερκνλν κνρκνλν κερκνλν κερκνλν
κερκνλν κνρκνλν κερκνλν κερκνλν
κερκνλν κνρκνλν κερκνλν κερκνλν

Kerecsényi Éva

Ősz mágiája

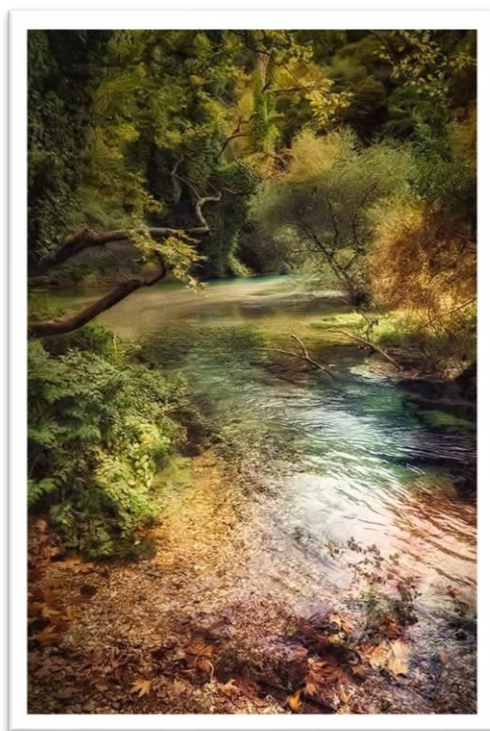
Csoda született Isten ege alatt,
búkezűn szórta a nap aranyát,
táncolt a szellő széles jókedvében,
őszi varázslatba borult a táj,
természet titkok kapuit kitárta,
fényben fürödtek a part menti fák,
örömódát zengett susogó nádas,
feledve elmúlást s mindent, mi fáj.

Kerecsényi Éva

Te meg én

nem számít semmi
csak te meg én
kisiklott élet romjain
elvetélt álmok sírján
megtépett szárnyakkal
csak te meg én
sebek lassan befornak
a remény letört ágán
új szirmokat bont az élet
jó hogy itt vagy
csak te meg én

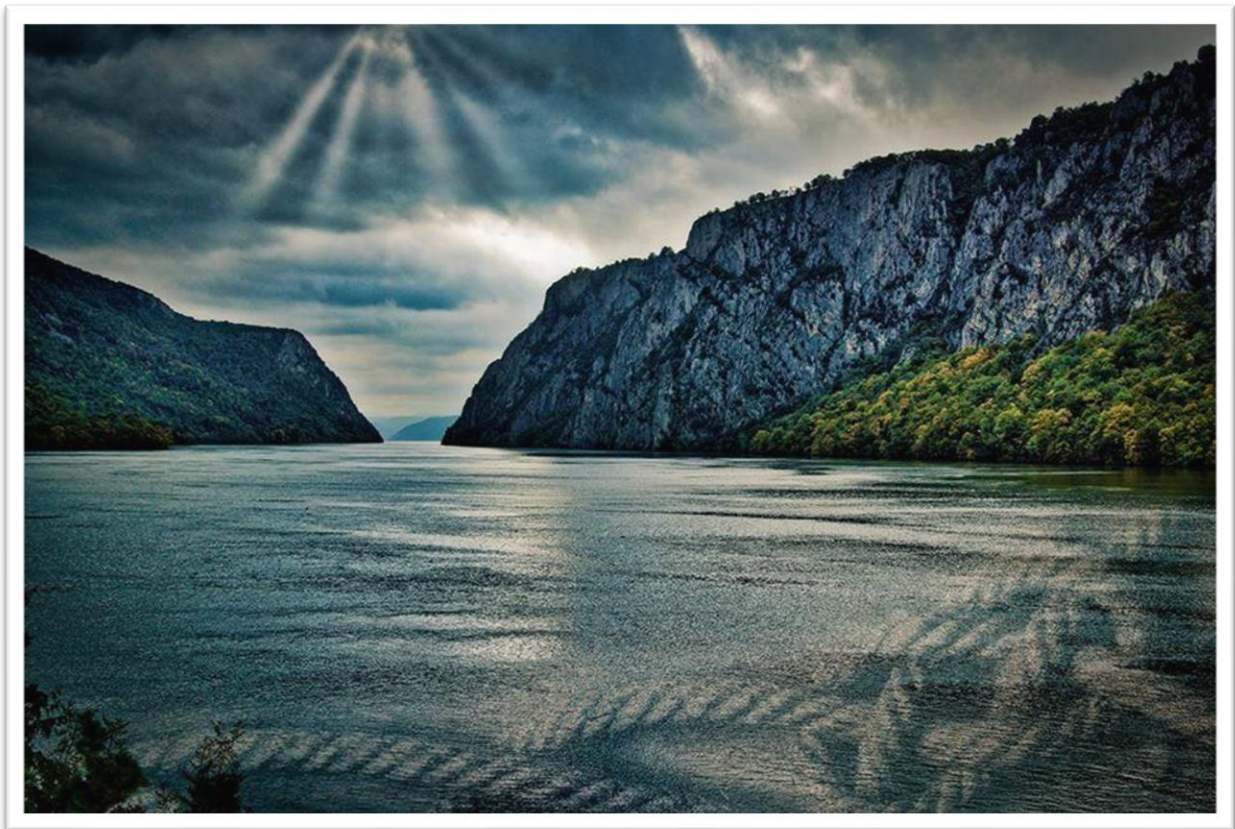

Kerecsényi Éva

Varázslat

Varázslat készül, hallod e sűgást,
zűg-bűg az erdű, fennkűlt elműlás,
űsz keze mozdul, suhint a fákra,
aranylű kűntűst terít a tájra,

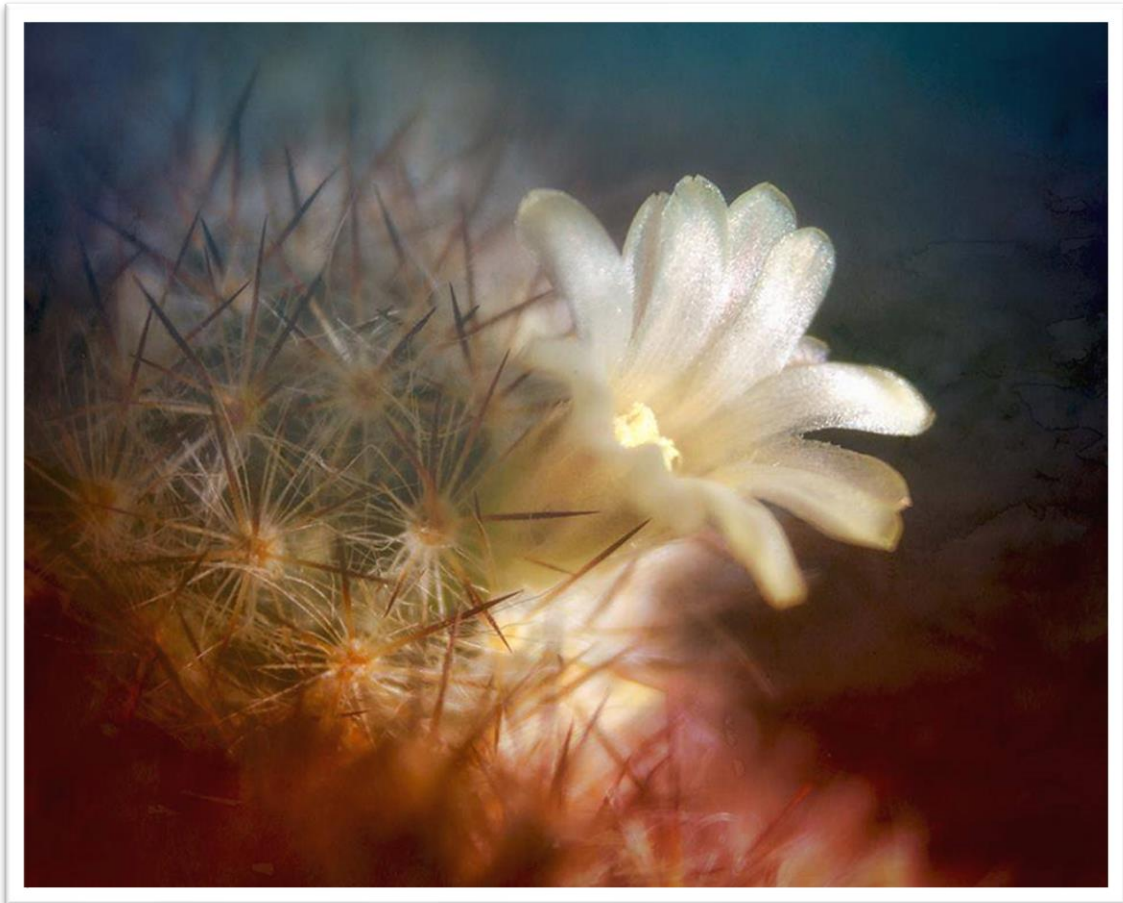
ecsetjűt märtja kristály patakba,
ámul az égbolt, pirul Nap arca,
űrűmkűnnyeket zokog a földre,
békessűg mossa partját űrűkre.

Kerecsényi Éva

Talán

Tükörsima felszín, átlátszó vágyak,
görnyedten vánszorgó, imbolygó árnyak,
kötél nyakukon szorosra csomózva,
fuldokló lélekkel, sarat taposva
kapnak két kézzel őszintébb világért,
megértés mezején nyíló virágért,
éheznek, szomjaznak igazgyöngy szóra,
mostoha múlt után boldog valóra.

Kerecsényi Éva

A kaktusz virága

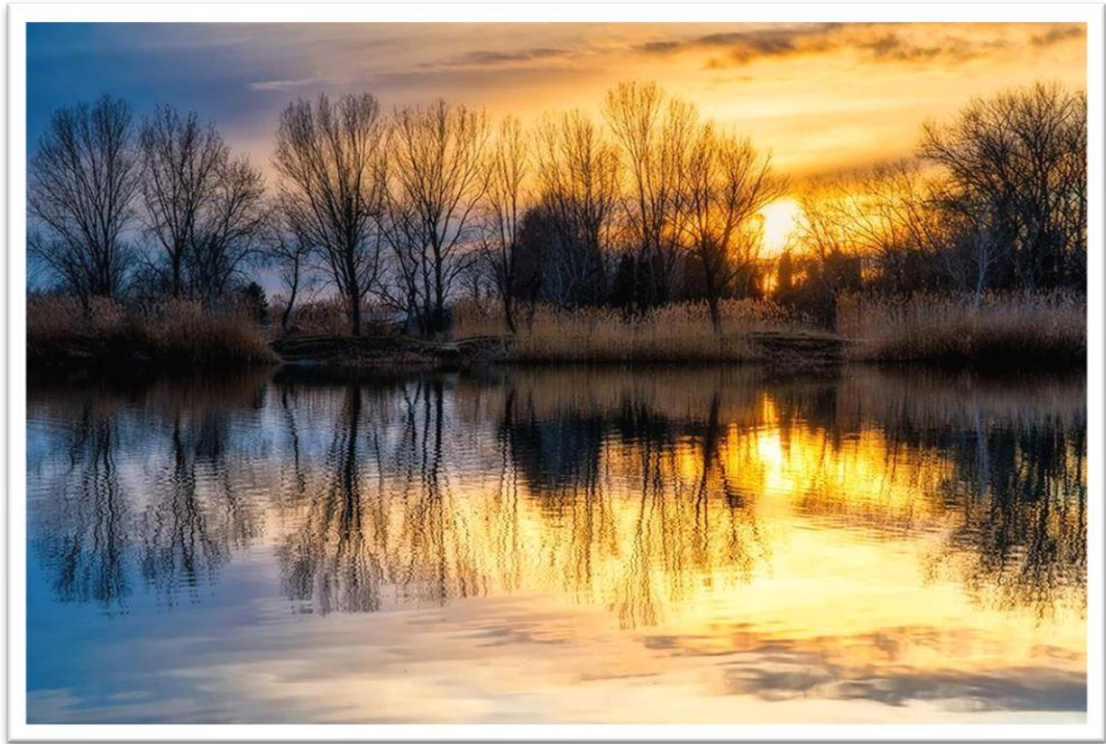
Hátán hordja minden terhét,
kivont karddal áll szemben a világgal,
testére ha kövek is hullnak,
belső békéjét elszántan vigyázza,
lelke mélyén virág nyílik,
bimbók pattannak titkos varázsszóra,
tüskés tegnap már a múlté,
szirmot bont igaz, isteni valója.

Kerecsényi Éva

Megnémult pillanat

Belesüpped az érzés
a végtelen csendbe,
áhítat térdepel a hó alatt,
megfagy a szó, mert
nincs helye beszédnek,
pisszenni sem mer a pillanat,
koccan a tél foga,
moccan a reggel,
hajnal felhőszárnyakat bontogat,
ébredő égbolt
mosolyt fest a tájra, ragyog
hófödte álmok békés otthona.

Kerecsényi Éva

Lemenőben

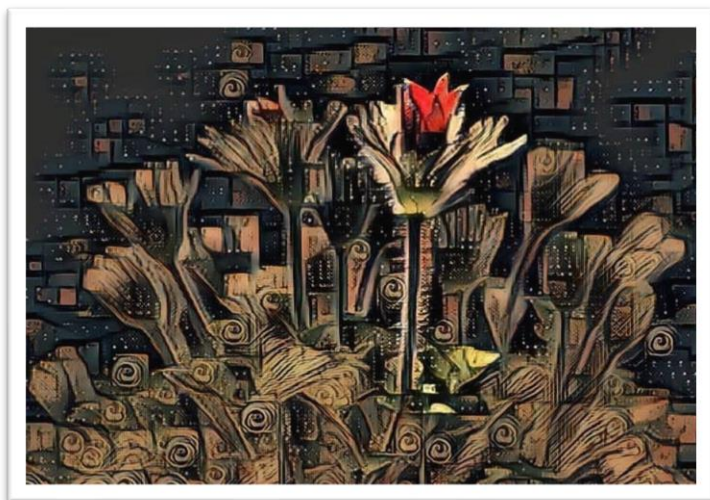
elbúvöl, elbájol,
titkokat sejtet,
ahogy ott hasal a tó mögött,
arany ruhában lejt még egy táncot,
majd lazán lelép a fák között,
csókot csorgat tél ajakára,
reményből kötött csokrot
tesz lábad elé,
ígéret fénye csillan szemében,
s te ne félj, kacsints az ég felé

Kerecsényi Éva

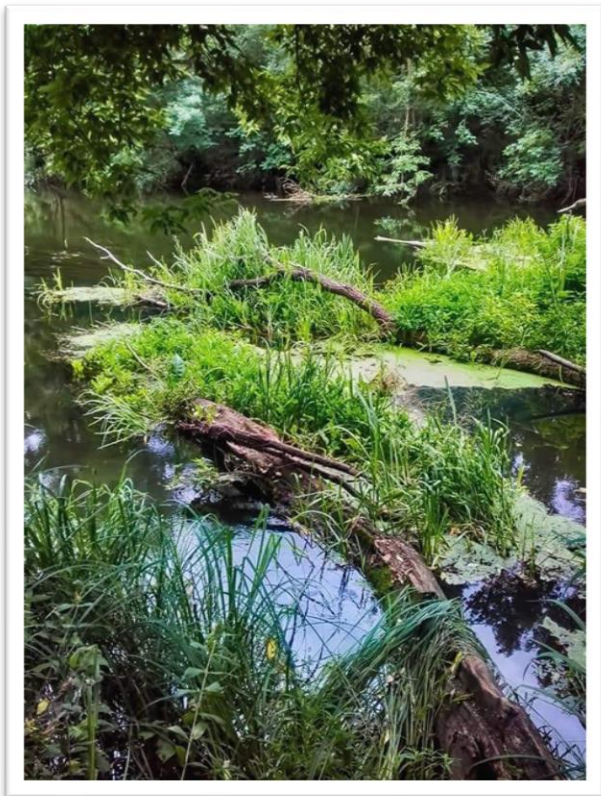
Kilátás

Rozsda rágta, mély barázda,
fakó mosoly, vágyapály,
fészkeből kipottyant jókedv
törött szárnyú kismadár,
ütött-kopott szellemtornyon
közöny zászlaja lobog,
lélek arcán csúfos sebhely,
múlt karmolta vérnyomok,
repedt szívű, konok remény
nem adja fel, jól tudom,
ágaskodó édes érzés
besurran a kulcslyukon.

Kerecsényi Éva
Egyetlen

Egyetlen élet, egyetlen játék,
se több, se kevesebb,
ennyi az egész,
egymást taposva
robognak az évek,
s míg gyáván topogunk
a remény elenyész,
semmivé foszlik lét takarója,
nem kegyelmez a múltó idő,
életünk fáját tépi, cibálja,
s ha tétován túrjuk,
elkorhad s kidől,
ne csak sodródjunk,
mint levél az árral,
bár hanykolódik papírhajónk,
elnyel bennünk a lét óceánja,
ha félünk kibújni
a megszokás alól,
lubickoljunk a perc örömeiben,
csöppnyi csodákból rakjunk tüzet,
szárítkozzunk a szív melegével,
s öleljük egymást, amíg lehet.

Kerecsényi Éva

Nyári lebegés

Csacsog a nyár, mint bolondos fruska,
üdezöld kalapját fejébe húzza,
illeg-billeg, szökken nyurga teste,
bekukkant fű közé kincset keresve.

Szél szaporázza, lelassul lépte,
vízi varázslat őt is megigézte,
csipetnyi álom ring a faágon,
csiklandó csendben csak lebegni vágyom.

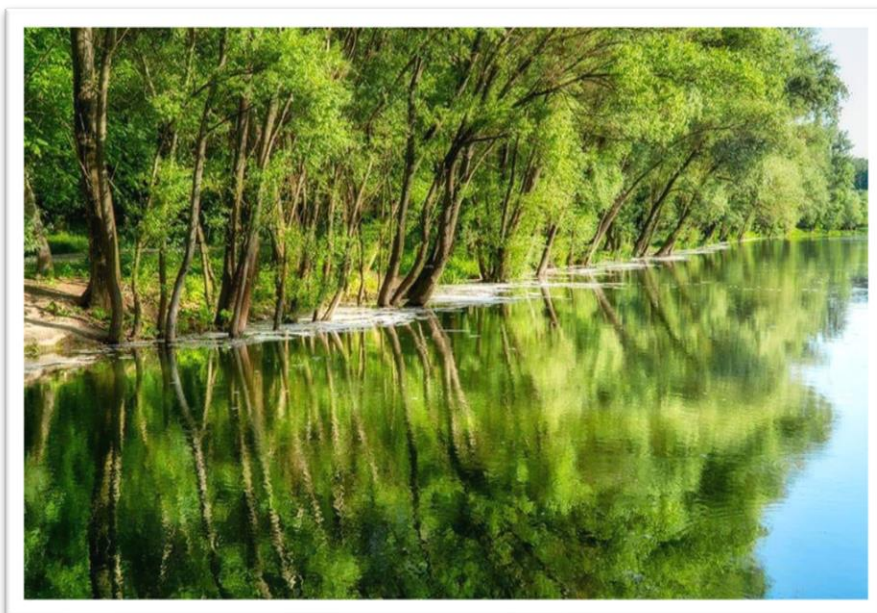
Érzés ladikján húznak a percek,
hangulat hintáján csapong a lelkem,
fel-le, fel-le, míg aranyló éjen
szóttan elalszik egy csillag ölében.

Kerecsényi Éva

Májusi nász

Csipkeruhában pózol a május,
virágnyakékkal kecses nyakán,
parfümfelleget repít a szellő,
illata belengi mezők haját,
pipacsparádé, színes kavargás,
vérvörös szárnyú szenvedély,
természet torkából feltörő sóhajt
szél viszi hátán a felhők felé,
pimasz pillanat kopogás nélkül
ront be érzések ajtaján,
nekigyürkőzik, levesz lábamról,
s én megadón tűröm a támadást,
illatok, ízek, bódító színek
kezemet kérik - ám legyen,
behálózott e tavaszi mámor,
s vele örömmel oltár elé megyek.

Kerecsényi Éva

Hódolat

Lábát lógatja a tavasz,
nyelvét kiölti a tájra,
incselkedik a kis ravasz,
kacéran libben ruhája,
hódolók hada sorban áll,
a felhők földig hajolnak,
tavaszkisasszony csókra vár
s bókokra, szerelmes szóra,
árnyak, fények a fák között
titokban nyomában járnak,
smaragdzöld csend a víz fölött
tükröt tart szép mosolyának.

Kerecsényi Éva

Csupa titok, csupa báj

Csupa titok, csupa báj,
földre száll a napsugár,
fejét fák ölébe hajtja,
szép mosolyát megvillantja.

Csupa titok, csupa báj,
szerencsés, ki arra jár,
nyárkisasszony búcsúcsókja
erdő szívét beragyogja.

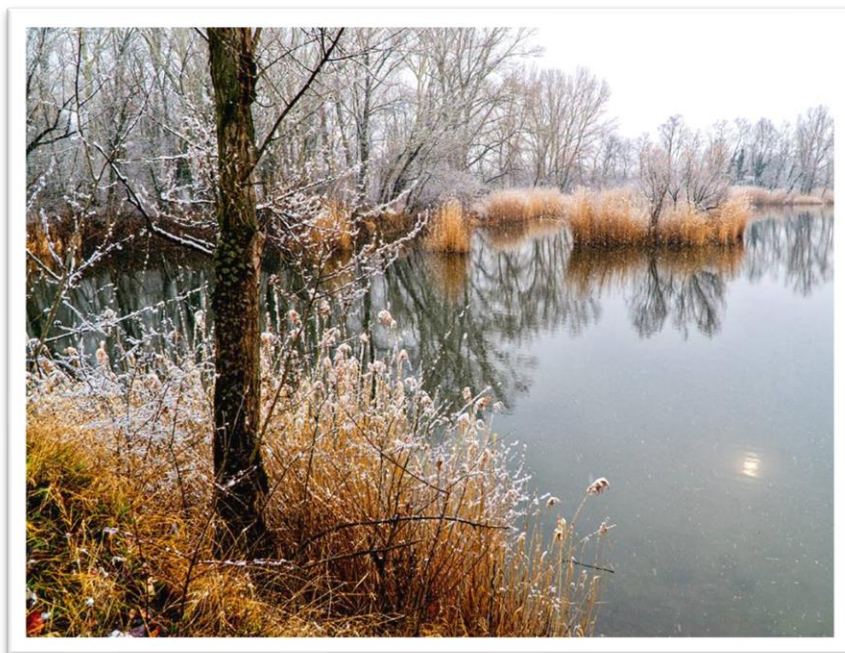
Csupa titok, csupa báj,
boldog, aki rátalál,
szomját oltja csend vizével,
s takarózik öleléssel.

Kerecsényi Éva

Hercegnő

Belekap a szellő,
simogatja harmat,
becézgeti felhő,
csókot dob a napnak,
virágos jókedve
szertefut a réten,
lángoló szerelem
ég pipacsszívében,
fűszálak előtte
mind földig hajolnak,
mezők hercegnőjét
táncre kéri nyomban,
mosolyog a május,
tiszta szívből kacag,
Nap is ámul-bámul,
s küld aranysugarat.

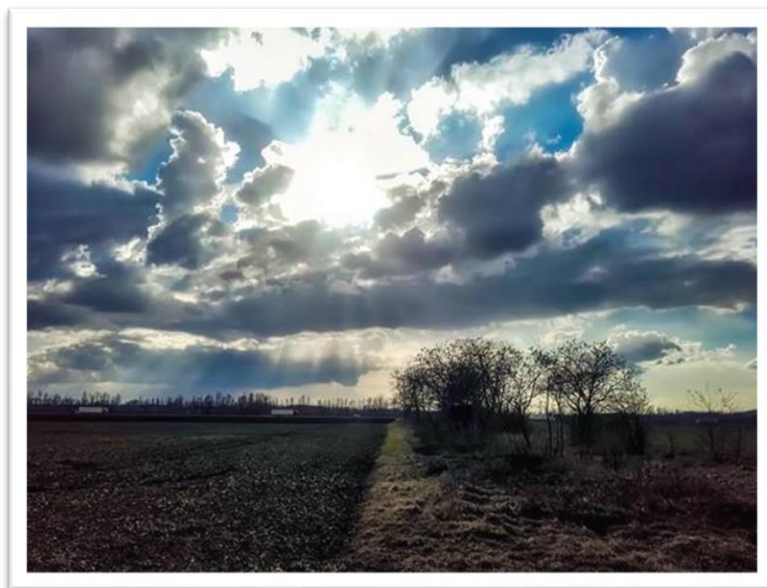
Kerecsényi Éva

A természet románca

Magára húzta a napot,
fázósan feküdt alája,
kihúlt teste úgy vacogott,
jéggé fagyott avar-ágya.

Szégyenlősen sóhajtozott,
forró ölelésre vágyott,
napfénylánytól csókot lopott,
ígért érte jégvirágot.

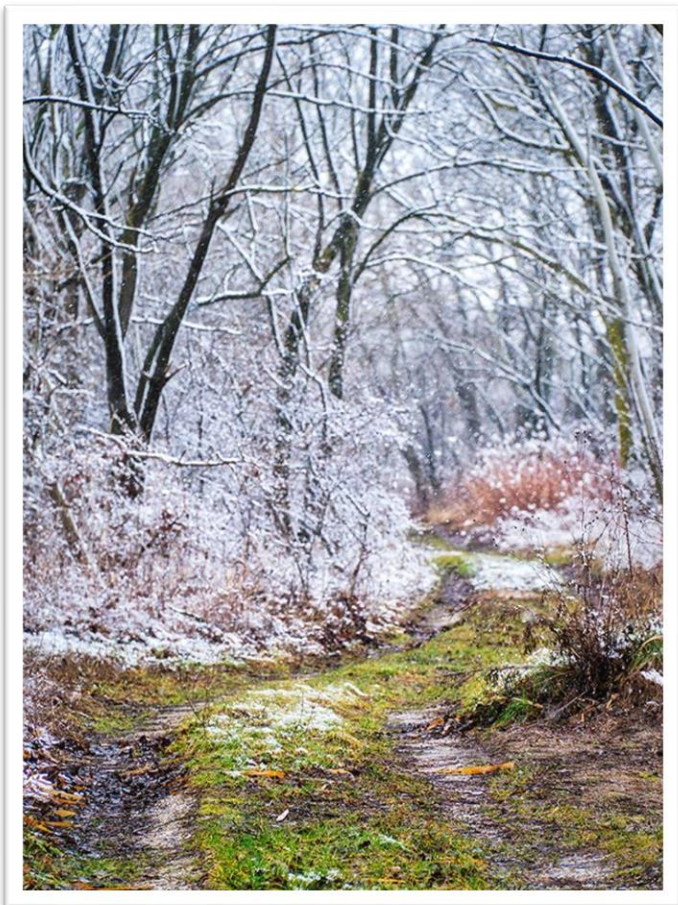
Égre festett fehér felhők
tó tükrében kacérkodtak,
s éj királya mikor eljött,
szemérmesen hozzábújtak.

Kerecsényi Éva

Csellengés

vibráló érzések,
szelek vad tánca,
bujkáló angyalok,
felhők románca,
csellengő gondolat
itt-ott felbukkan,
eltévedt árnyak közt
lelkembe surran,
suttogva megszólít,
kér, hogy kövessem,
visz télből tavaszba,
csak el ne siessem

Kerecsényi Éva

Téli mese

Feslett ruháját ledobta,
lekerült lombkabátja,
csupasz karjai vacogtak,
hópehelylány megszánta,
fehér angyalnak öltözött,
pihéket szórt a földre,
erdő szívébe költözött,
s álmát mesékbe szőtte,
ábrándos szemmel szálldogált,
betakarta a fákat,
csendbe lapulva álldogált,
s titkon a tavaszt várta.

Gianni Rodari: Az út, amely sehová sem vezetett

Fordította: Kerecsényi Éva

A kis falucska határán három út szaladt össze: az egyik a tenger felé vezetett, a másik a város irányába kanyarodott, míg a harmadik nem vezetett sehová.

Martino legalábbis így tudta, mert valahányszor csak megkérdezte a többiektől, mindig ugyanazt a választ kapta:

- Az az út? Nem vezet az sehová, teljesen felesleges végigmenni rajta.
- De valahol csak véget ér egyszer?
- Sehol sem ér véget.
- Akkor miért építették?
- Nem építette azt senki, ott volt mindig.
- És még soha senki nem járt rajta, hogy megnézzé?
- Jaj, micsoda fafejű vagy! Ha egyszer azt mondjuk, hogy nincs arra semmi látnivaló, akkor nincs semmi.
- Nem tudhatjátok, ha még egyikőtök sem volt ott.

Így esett, hogy ettől kezdve Martinot mindenki csak Fafejű Martinoként emlegette. Ő viszont fittyet hányt a többiekre, s gondolatai folyton-folyvást a sehová sem vezető út körül kalandoztak. Amikor már elég nagyra nőtt ahhoz, hogy el merje engedni a nagypja kezét, egy nap fogta magát és útnak indult. Reggel már jó korán felkelt, kiosont a faluból, tétovázás nélkül a titokzatos út felé vette az irányt, és

bátran haladt egyenesen csak előre. Minél messzebbre ért, annál több akadállyal találta magát szemben. Tele volt az út mindenféle gazzal, és alig győzte a gödröket kerülgetni. Még szerencse, hogy nem esett az eső, így legalább nem kellett a pocsolyák felett ugránoznia. Jobbra is, balra is egy hosszú sötét sáv húzódott, ami hamarosan egy erdőbe vezetett. A fák ágai itt hosszúra nőttek, s ahogy szorosan összeölekeztek, sötét, homályos, félelmetes, alagutat formáltak a kisfiú köré. A nap is csak imitt-amott tudott bekukucskálni a rengeteg belsejébe. Ment, mendegélt, de sem az alagút, sem az út nem akart véget érni. Martinonak kezdett sajogni a lába, és bizony már azon morfondírozott, hogy vissza kéne fordulnia, amikor is meglátott egy kutyát.

- Ahol kutya van, ott háznak is kell lennie - gondolta nagy bölcsen - vagy legalább embernek.

Az állat boldogan csóválta a farkát, odafutott hozzá, megnyalta a kezét, majd elindult egyenesen előre. Minden egyes lépés után hátrafordult, mintha csak azt akarná ellenőrizni, hogy Martino követi-e még.

- Jövök, jövök! - mondta a kisfiú tele izgalommal és kíváncsisággal.

Lassacskán az erdő egyre ritkábbá vált, a fák felett már kibukkant az ég is, s az út végül egy hatalmas vaskerítésben végződött.

A kerítésen túl a kisfiú egy palotát pillantott meg, amelynek tárva-nyitva voltak az ablakai, s a kéményekből barátságos füst kanyargott az ég felé. A palota erkélyéről pedig egy csodaszép hölgy integetett és kiáltott kedvesen felé:

- Gyere csak bátran, Fafejú Martino!

- Ejha! – örült meg Martino – én nem is tudtam, hogy megérkeztem...de ezek szerint ő igen.

Óvatosan lenyomta a kilincset a kapun, keresztülment egy parkon, és máris a kastély szalonjában találta magát. Illemtudóan meghajolt a gyönyörű hölgy előtt, aki épp akkor jött le a lépcsőn. A kisfiú csak ámult-bámult, hiszen még a mesebeli tündérek és hercegkisasszonyok sem viseltek ilyen csodálatos ruhát. A hölgy ráadásul vidám volt és kedvesen mosolygott.

- Ezek szerint nem hittél benne!

- Miben?

- Hát a sehová sem vezető út legendájában.

- Túlságosan is ostoba történetnek tűnt. Szerintem több hely van a világon, mint ahány út.

- Így igaz, csak merni kell útnak indulni. Most gyere, szeretném megmutatni a kastélyt. A fiú alig akart hinni a szemének. Száznál is több terme volt a palotának, zsúfolásig tömve a legértékesebb kincsekkel, akárcsak a Csipkerózsika és egyéb mesékben. Volt itt minden, drágakő, gyémánt, ezüst, arany garmadával.

- Fogjad, vigyed, amit csak akarsz! Adok hozzá egy szekeret, hogy el tudd vinni a kincseidet.

Képzeltetek, Martinonak még a szája is tátva maradt, álmában sem mert volna ilyen nagy gazdagságot kívánni magának. Még szinte fel sem ocsúdott a csodálkozásból, amikor a szekér már készen állt az indulásra. A kincsesláda tetején ott üldögélt a kutya. Nem akármilyen kutya volt ám az. Kitanították mindenre. Tudta tartani a gyeplőt, figyelemmel kísérte a lovakat, vakkantással jelezte, ha néha szegény párak elszundikáltak vagy letértek az útról.

Lett is nagy meglepetés a faluban, amikor begördült a lovasszekér. Az emberek már lemondtak Martinoról, sokan a halálhírét keltették az eltűnt fiúnak.

A kutya a falucska főterén lepakolta szépen az összes kincset a kocsiról, üdvözlésképpen kétszer megcsóválta a farkát, beugrott a ládikába, majd huss, már el is tűnt, mintha soha ott sem lett volna. Martino gazdagon megajándékozott mindenkit, az ellenségeit csakúgy, mint a barátait, akiknek töviről hegyire százszor is el kellett mesélnie a történeteket. Valahányszor a mese végére ért, mindig akadt valaki, aki egyből rohant haza, hogy befogja a lovakat a szekérbe, és már indult is, hogy a saját szemével győződjön meg a sehová sem vezető út igazáról. De azon az estén mindannyian csalódottan és lógó orral érkeztek haza: az út számukra egy sötét erdőben végződött, vastag törzsű fák és megannyi tuskés gyom között. Nem volt ott sem kapu, sem kastély, sem gyönyörű asszony...mert bizonyos kincseknek csak azok juthatnak a birtokába, akik elsőként mernek nekivágni az ismeretlen útnak. Olyanok, mint amilyen Fafejú Martino is volt.

Ötvös Németh Edit versei: